

DRAUGAS

PART TWO
RELIGIOUS SECTION

LAIVAS.

Šeštas Sekmadienis po Sekminių.

MISIŲ LEKCIJA IŠ ŠV. POVYLO LAIŠKO RYMIEČIAMS
(6,3—11).

Broliai: kurie tik esame krikščionys, Jėzuse Kristuje, tą krikštą gavome per Jo mirtį. Nes esame drauge su juo palaidoti per krikštą mirėmiai, idant kaip Kristus iš numirusių kėlėsi per Tėvo garbę, taip ir mes gyvenimo naujybėje vaikščiotume. Nes jei tapome kaip jam panašūs medeliai pasodinti mirėmiai, tai taipgi busime atsikėlimui iš numirusių. Tą žinodami, kad senasis žmogus numyse yra drauge prikaltas prie kryžiaus, kad taptų išnaikintas nuodėmės kunas ir, kad toliau nebetarnautume nuodėmei. Nes kas yra numiręs, tas yra pateisintas iš nuodėmės. Bet jei esame drauge numirę su Kristumi, tikime, kad drauge ir gyvensime su Kristumi, žinodami, jog Kristus atsikėlęs iš numirusių jau nebemiršta, mirtis daugiau nebeviešpataus ant jo. Nes kad numirė nuodėmei, numirė vieną kartą, o kad gyvena, Dievui gyvena. Taip ir jus mintykite, kad esate numirę nuodėmei, bet Dievui gyvi mūsų Viešpatyje Jėzuse Kristuje.

Lekcijos Paaškinimas.

Krikšto apeiga akims rodo maža, tik pylimas vandens ant žmogaus, bet to sakramento galybė yra didelė. Ji parina iš Kristaus mirties. Yra panašumo tarp Kristaus mirties ir krikšto. Senovėje krikščionys žmogų visą pamerkdami vandeni. Tai-gi krikšto vanduo apimdavo žmogų taip, kaip kapas apėmė Kristų. Nors dabar tik pilte pila krikščioniam vandeni ant galvos, bet krikšto galybė vistiek yra iš Kristaus mirties.

Mirtis ant Kristaus labai trumpai teturėjo galybės: tik 40 valandų. Paskui Kristus atsikėlė garbingai ir jau nebe-mirs niekuomet. Tarp kitų krikšto galybių yra ir ta, kad ji mus suvienijasi su Kristum vienijs mus taipgi ir su jo atsikėlimu. Mums, beabejonės, reikės mirti, nes ir Kristus mirė. Tik ta mirtis mums vairs miegu, nes kelsimės iš numirusių ir mes. Kaip jis nemiršta antrą kartą, taip nemirsime nei mes po atsikėlimui iš numirusių.

Mirtį ant žemės leido nuodėmė. Kristaus mirtis ant kryžiaus panaikino nuodėmę. Priimdami krikštą savo nuodėmes pridedame prie tų nuodėmių, kurias Kristus nešė ant Kalvarijos kalno drauge su kryžium. Mirdamas V. Jėzus jas visas panaikino. Tai-gi priėmusieji krikštą žmonės tampa teisingi, bet ne savo įjiegomis, tikta Kristaus mirtimi, kurios vaisiai mums tenka per krikštą.

Kaikurie minėdami šitą tiesą pertoli nuklydo iš jos, nes sakė, buk krikščionims nereikų nei kokių gerų darbų, kadangi jų nuodėmės jau panaikintos. Bet V. Jėzus kitaip sakė mokindamas: "Jei-gu jus teisingumas nebus didesnis negu raštininkų ir parizėjų, neįeisisite į dangaus karalystę". (Mat. 5, 20). Šiek tiek gerų darbų turėjo ir parizėjai, bet Kristaus mokiniai turi turėti jų daugiau.

Mūsų gerieji darbai vieni nepajiegtų panaikinti nuodėmės. Kristaus mirtis nuodėmę ir mirtį įveikė. Pasiliosavę nuo nuodėmės per krikštą, neturime apseitį kaip Jieva, kada ji klausė piktos dvasios pagundų, neturime daryti naujos nuodėmės, o turime gerai darbas gintis save nuo nelaimės.

Per krikštą pasidarome taip geri ir nekalti, kaip buvo Adomas prieš nuodėmę. Adomai reikėjo gerų darbų rojuje ir mums jų reikia.

Kaip Kristus perėjo per mirtį; taip ir mums reikės jos paragauti. Jei mes turėtume tikta gerų darbų, o neturėtume krikšto, tai negalėtume tikėtis atsikėlimo iš numirusių. Gerieji darbai yra geri, apsaugoja nuo nuodėmių ir nuo nelaimių, bet neturi galybės prikelti numirėlius. Tą galybę turi tikta Dievas. Kristus kėlėsi iš numirusių ir prikelia visus, kurie yra krikštu susivieniję su savo Išganytoju.

Tai-gi šios dienos Lekcija pamokina mus kam yra reikalingas krikštą ir kam yra reikalingi gerieji darbai. Branginkime ir sakramentus ir gerą apėjimą, nes abi tvedvi priemoni padaro mus amžinąją laimę.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. MORKAUS (8, 1—9).

Anuo metu, kada buvo didelė minia ir neturėjo ką valgyti, Jėzus sušaukęs mokintinius tarė jiems: Man gaila minios, nes štai jau trečia diena laikosi manęs ir neturi ką valgyti, ir jei juos alkanus paleisiu namon, nusilpnės kelije, nes kaikurie iš tolo atėję. Ir atsakė jam jo mokiniai: Iš kur kas galėtų pavalgydinti juos duona čionai tyruose. Ir paklausė jų: Kiek duonų turite? Jie atsakė: septyneta. Ir liepė miniai sėstis ant žemės. Ir paėmęs septynetą duonų, dėkodamas lauzė ir davė savo mokiniams, kad valgydintų ir valgydino minią. Ir turėjo mažai žuvelių; ir jas palaimino ir liepė duoti valgyti. Ir valgė ir privalgė ir pririnko likusių trupinių septynias pintines. Valgiusiųjų-gi buvo apie keturi tukstančiai, ir paleido juos.

Evangelijos Paaškinimas.

Gražus ir didis buvo stebuklas, kad V. Jėzus septyniomis duonos bandutėmis privalgydino keturis tukstančius žmonių ir jiems visiems išleko užsigardžiuoti kelių žuvyčių. Tokį stebuklą Išganytojas daryk padarė. Anuo atėjė buvo tas skirtumas, kad penkiomis bandutėmis ir dviem žuvytėm pavalgydino penkis tukstančius vyrų, neskaitant moterų nei vaikų, kurie taipgi valgė. (Mrk. 6, 44).

V. Jėzus labai daug stebuklų padarė, kad iš jų žmonės pažintų, jog jis yra augštesnis už kitus mokintojus, nes turi galybę ant gamtos. Kalbos vertė, daug priklauso nuo to, kas kalba. Žmogaus žodžiais galime pasigėrėti; Dievo žodžius turime išpildyti. Delo Kristus prie savo žodžių pridėdavo stebuklų, kad ne vien grožėtumės jo žodžiais, bet kad ir pildytume juos, giliai įsidėdami į širdį.

Padėkoję V. Jėzui už ką Jis stebuklais sutvirtina mus tikėjimą, išžiūrėkime į savo Mokintojo apėjimą, nes Išganytojas nemažiau mus mokino darbais, kaip žodžiais.

Jisai tarė: "Man gaila minios". Lupos trumpai išreiškė, ką jautė širdis. Meilės V. Jėzaus širdije buvo neapsakomai daug. Jis, budamas visko pilnas amžinai linksmas danguje, apsiėmė tapti žmogumi ir vargti su mumis, kad mus išgelbėtų. Tai buvo meilė taip didelė, kaip didelis yra skirtumas tarp dangaus linksmybių ir žemės vargų.

Jis pats buvo teisingai pasakęs, jog nėra didesnės meilės, kaip ta, kad žmogus savo galvą guldo už savo draugus (Jon. 15, 13). Mes buvome skaudžiai įžeidę Jį, velnią apsirinkę ne Dievą, kad ant mūsų valdžia turėtų, tečiaus už mus Savo nusikaltėlius V. Jėzus apsiėmė savo gyvybę pašvesti ant kryžiaus. Tokio meilės didumo žmogaus mintis nepajiegia apinti.

Motina savo kudikius peni savo pienu. Žmonės teisingai sako, kad motinos meilė yra didžiausia. Mes nėsame V. Jėzui taip geri kaip motinai jos vaikai. Tečiaus mus maitina Savo Kuna ir Krauju. Tat yra daugiau negu pienas. Tos meilės augstybė ir jiegą mus širdis tik numano, bet neapima.

Savo Kuno ir Kraujo Sakramentą V. Jėzus pažadėjo žmonėms stebuklingai pavalgydinti juos. Jis tą pažadėjimą išpildė kiek velniau. Kada Piloto kieme jau tasė kryžių tiems, kuriuos ant rytojaus turėjo prikalti prie jų, kada žmonės rengė Jėzui kryžių, tada Jėzus įstatė šventčiausią Sakramentą, tada jis Savo Kuną ir Kraują paliko žmonėms valgyti.

Į buvo daug širdžių ant žemės. Bet tokios širdies ir tokios meilės, kaip V. Jėzaus nebuvo ir nebus!

Jėzaus širdies meilė darė daug stebuklų. Tarp kitų ji padarė tą, kad ir mirė Jėzus rankas ištiesęs, norėdamas mus visus suimti ir meilingai pabučiuoti! Kol jis gyvas buvo žmonės iš Jo darbų tingėjo matyti Jo širdies gerumą. Jo apveizda padarė, kad kareivis ir šoną perdūrė, idant kiekvienas galėtų tą širdį pamatyti!

To turėtų užtekti ir mums! Penktadienije po Dievo Kuno aktovų yra V. Jėzaus širdies šventė. Gerieji krikščionys Birželio mėnesį dažniau negu šiaip kada meldžiasi prie V. Jėzaus širdies garbindami tą meilę, kuri mus išgelbėjo, kuri del mus ir mirties baisybę atkėlė. Garbinkime V. Jėzaus širdį ir mes, mokindamiesi iš jos nusižeminimo ir meilingumo.

BAŽNYČIA.

Kristus įkurė Bažnyčią.

Kristus skelbdamas savo mokslą žmonėse turėdavo daug klausytojų. Evangelistai nuolatai kalba, kad "minios" Jo klausė. Du kartu tapo suskaityti vyrų klausytojai. Jų buvo vienas syk penki tukstančiai, kitą syk keturi tukstančiai (Mrk. 6, 44; 8, 9). Iš Kristaus apėjimo matyti, kad Jis norėjo sujudinti visą Palestinos žemę, nes ją perėjo skersai ir išilgai, taip kad joje neliko žmogaus negirdėjusio apie jį. Dauguma patys buvo Jį matę ir Jo pamokslų klausę.

Jis mintije neįėjosi didelės organizacijos sumanyją. Savo Jis prilygindavo piemeniui, o savo mokinius avims. Jis mokino, kad jėjimas į tą avyną yra sutvarkintas. Kas ne per duris įeina, tas yra vagis ir žudytojas (Jon. 10, 1). Tikram ganytojui durininkas atidaro avyno duris.

V. Jėzus taipgi ir kitais prilyginimais parodydavo, jog Jo mokiniai turi sudaryti organizaciją. Kristaus mokinių organizacija apima atskirus asmenis, kaip tinklas apima žuvis (Mat. 13, 47).

Jis aiškiai sakė, kad trokšta jų susiorganizavimo: "Kur du arba tris yra susirinkę mano vardu, ten ir aš esmi jų tarpe", (Mat. 18, 20). Savo mokinių vienybės norą Kristus išreiškė jų akivaizdoje iškilmingai meldamasis, "kad visi būtų vienybėje, kaip Tu, Tėve, manyje ir aš Tavyje, kad ir jie taip būtų susivieniję", (Jon. 10, 21). Kristus taipgi ir pranašauja, kad bus "vienas avynas ir vienas piemuo", (Jon. 10, 16).

Vardas.

Tą savo organizaciją Kristus pavadino Dangaus Karalija. Apie 30 kartų jis pavartojo tą žodį, kartais pakeisdamas vardu Dievo Karalija. Karalija reiškia didžiausią žmonių organizaciją. Pridėdamas prie to vardo žodį "Dangaus" ar "Dievo", Kristus pažymėjo tikybiningą organizacijos prigimtį. Du kart jis ją pavadino bažnyčia, arba sušaukimu (Mat. 16, 16; 18, 17), nes Jo kalba buvo suvadintus kruvon Jo mokinius.

Įstojo apeiga.

Surengdamas draugiją Viešpats Jėzus paskyrė ir apeigą įstojamiems į ją, butent, krikštą, tardamas: "Eikite tat mokinti visas tautas, krikščionim juos vardan Tėvo ir Sunaus ir šventosios Dvasios", (Mat. 28, 19). Nikodemui Jėzus pasakė, jog krikštą yra būtina reikalingas visiems. "Jai-gu kas neatgims vandenim ir šventąja Dvasia negali įeiti į Dangaus Karaliją" (Jon. 3, 5).

Valdyba.

Surinkęs savo rengiamąjai organizacijai medžiagą, paskelbęs vienybės reikalą, paskyręs įžengimo apeigą Kristus emė rupintis organizacijos valdyba. Jis buvo skelbęs, kad aklas negali aklo vesti (Luk. 6, 39), tai-gi iš savo mokinių daugumos Jėzus "išskyrė dvyliką, kuriuos ir apaštalais pavadino: Simoną, kurį praminė Petru, ir jo broli Andriejų, Jokubą ir Joną, Pilypą ir Baltramiejų, Mateušą ir Tomą, Alpejo Jokubą ir Simoną, kuris vadinasi Uolusis, ir Jokubo Judą ir Judą Iškarietį, kuris tapo išdaviku". (Luk. 6, 13—16).

Jiems davė tris valdžias: mokinti, sakramentus dalinti ir valdyti.

Mokinimo valdžią apaštalams Kristus suteikė sakydamas žinomuosius žodžius. "Eikite ir mokinkite visas tautas". (Mat. 28, 19). Tą mokinimo priedermę Kristus atkartojo liepdamas, kad žmonės klausytų. "Jei kas neįtikės, taps pasmerktas". (Mrk. 16, 16), ir žadėdamas buti su Evangelijos skelbėjais iki pasaulio pabaigai, kad jie nesuklystų (Mat. 28, 20).

Sakramentų dalinimo galybę apaštalams Kristus suteikė liepdamas žmones krikščionim. (Mat. 28, 19). Jis taipgi kvėpęs į apaštalus tarė: "Imkite šventąją dvasią: Kam atleisite nuodėmes, bus atleistos". (Jon. 20, 23). šventčiausio Sakramento galybę ir kunigystę suteikė paskutinės vakarienės metu, kad permainė duoną ir vyną į Savo Kuną ir Kraują ir pridėjo: "Tą darykite minėdami mane". (Luk. 22, 19). Per ilgai užtruktume minėdami kitų sakramentų įstatymą. Užteks šitų trijų.

Galybę daryti tvarką tarp Kristaus mokinių V. Jėzus davė apaštalams, kuomet pasakė, kad dviem susipykus tarp savęs reikia taikintis be liudininkų. Jei to negalima, tai imti liudininkus. Jei kas nors nei liudininkų neklauso, tai pasakyti Bažnyčiai. "O jei Bažnyčios neklauso, tai tebūnie kaip stabmeldys ir muitininkas". (Mat. 18, 17), t. y. dvi blogiausias žmonių rūšys.

Pirmininkas. Paskyręs savo organizacijai valdybą, Kristus paskyrė jai ir pirmininką, nes iš dvylikos apaštalų išrinko vieną, kuriam tarė: "Laimingas esi Simonai Jono sunau, nes nei kunas nei kraujas apreikė tau, tik mano Tėvas, kuris yra danguje. Aš-gi tau sakau: tu esi uola, o ant tos uolos aš pastatysiu mano Bažnyčią, kurios nepergalės nei pragaro vartai. Ir duosiu tau dangaus karalystės raktus; ką tu suriši ant žemės, bus surišta danguje; ką tu paliusuosi ant žemės, bus paliusuota danguje". (Mat. 16, 16—18).

Išžiūrint tat į Kristaus veikimą negali buti abejonės, jog Jis suorganizavo Savo mokinius. Jis jiems skelbė organizacijos reikalą. Jis surinko žmonių medžiagą tai organizacijai. Jis paskyrė įstojo apeigą. Jis paskyrė valdybą ir aiškiai išdėjo tris tos valdybos priedermes bei galybes. Jis paskyrė valdybos ir organizacijos pirmininką. Jis taipgi tai organizacijai davė ir du vardu: Dangaus Karalystė, arba Bažnyčia.

Toliau matysime tos organizacijos ypatybes, sulig Kristaus mokslo.

Vienuolinio Gyvenimo Slepiny.

(Pabaiga).

Kam per daug klausote žmonių liežuvių? Ką jūs duktė gali daug pasaulyje padaryti... nors butų ir labai turtinga? Gyvens vienam išrinktam, o gal dar netikusiam, vyrui ir jam turės pasišvesti. Užaugins keletą gal netikusių vaikų, tai ir viskas!

Yra moterų ir merginų, dirbančių visuomenės labai draugijsose, bet ar daug tokių yra? O ką darys vienuolijsose? Veizkote ir seseris vienuoles, kaip jos darbuojasi parapijų mokyklose, auklėdamos ir mokinamas tukstančius vaikų; bažnyčiose, puošdamos altorius; ligoninėse slaugindamos ligonius; prieglaudose, augindamos našlaičius. Kas gali apsaakyti, kiek nelaimių prašina savo grynomis maldomis! Kas jas mato besimeldžiant bažnyčiose, ar savo koplyčiose, ar tai patylojis, ar balsai, arba einant prie šv. Komunijos, tai rodo aniolai žmonių kunuose, o ne žmonės. Pilnos pasišventimo del Dievo ir mažų kudikių, pilnos kantrybės prie ligonių. Kada jos susitelkia tyloje maldoje, tai rodo kunai tikta ant žemės pašiliko, o sielos ten augštai pasikėlusios pas Dievą Sužadotinį su aniolais ir šventaisiais danguje Jį garbina. Šv. Komunija duoda dvasios susitelkimą malonumą ir kantrybę, Komunija jos kasdieną priima. Jos kasdien apmąsto Kristaus mokslą ir stiprėja tuomi. V. Jėzus pasakė, jog kas del Jo apieis tėva, motiną, brolius, seseris, gyvulius ir laukus, žodžiu šio pasaulio gerybes ir linksmybes, tas šimteriopą gaus užmokesnį ir amžiną gyvenimą įgyt.

Kas metai prie katalikų bažnyčios prisideda apie pusantro milijono kitatikų. Keno tai darbas? Tai daugiausiai vienuolių darbas misijsose. Jie neša Kristaus šviesa stabmeldžiams ant antro "Laivo" puslapio.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Atgimsta katalikų dvasia Čeko-Slovakijoje. Ateina žinios iš Čekų sostinės Pragos, kad "Sokolų" (Vyčių) draugija jau atsikrato laisvamaniškos pakraipos. Žuvus Austrijos Imperijai bedieviški elementai buvo visur iškile. Valdžioje daug buvo nustojusių tikėjimo, organizacijose buvo platinama bedievybė. Taip gražioje, praklinioje organizacijoje kaip Čekų Vyčiai (Sokoly) buvo pašiepiamas Katalikų tikėjimas, ir buvo draudžiama dėvinti Sokolų uniformą eiti į katalikų bažnyčią. Šiandien užputė kitoks vėjas. Jau susiorganizavo į 100,000 Sokolų ir reikalauja, kad Katalikų tikėjimas jų organizacijos nebut persekiojimas nei pašiepiamas.

Amerikiečių dovana Vokietijai ir Austrijai. Monsignoras iš Chicagos P. A. Rempe aplankė Vokietiją ir Austriją ir išdalina \$500,000.00 surinktus Amerikoje. Ateina iš Romos žinia, kad Monsignoras Rempe laukėsi pas šventą Tėvą, kuris didei gyrė amerikiečius už taip gausią dovaną suteiktą Vokietijos ir Austrijos varguoliams.

Katalikų Auklėtojų susirinkimas Cincinnati. Cincinnati Arkivyskupus H. Moeller šaukia 27, 28 29 ir 30 dd. Birželio mėnesio š. m. susirinkimą į Cincinnati. Susirinkimas prasidės iškilmingomis pamaldomis ir Jo Ekeelencijos pamokslu į Katalikų auklėtojus.

Santikiai tarp Prancijos ir Vatikano gerėja. Prancijos prezidentas paskyrė ambasadorium pri Vatikaną M. Jonnart. Briand, pirm penkiolikos metų, budamas ministeriu užrubežinių dalykų davė įnešimą parlamente atsikirti Bažnyčią nuo valstijos. Tas atskyrimas įvyko ir per penkiolika metų. Prancija neturėjo savo ambasadoriaus prie Vatikano. Iš to kilo persekiojimai katalikų tikėjimo laisvoje Prancijoje. Naujas prie Vatikano ambasadorius buvo seniaus buvęs Generaliu Valdytoju Algerijoje ir Komisaru Grekijoje ir maža ko reikėjo buti išrinktu Prancijos Prezidentu.

Anglijos katalikų meldžionys. Elzbietos, Anglų Karalienės, laikuose buvo dideli persekiojimai katalikų. Daug katalikų buvo išžudyta, daug sukišta į kalėjimus. Gegužės mėšį metų iš šv. Mykolo parapijos Liverpoolyje išėjo procesija į vietą vadinamą "Grosby Hall", kur yra palaidota daug nukentėjusių už katalikų tikėjimą.

Foch sveikina Kardinalą Bourne. Pirm aplėdžiant Londoną, kur buvo susirinkę taltinkų pasiuntiniai, generolas Foch pasiuntė pasveikinimą kardinalui Bourne iš prie žasties jo Vyskupiško jubilėjaus.

Katalikų mokslo darbai yra persekiojamos Airijoje. Airijos katalikų mokslo darbai Anglijos valdžia seniaus skirdavo 3 milijonus dolerių. Dabar tos pašelpas atsakyt. Silpnės dvasios mokytojai eina pelnyties duonos į Angliją, tvirties ni nors vargsta, bet gelbsti savo brolius teikdami jiems mokslą savo tėvyneje.

Katalikų vyrų Tarybos Pirmininkas važiuoja į Europą. San Francisco Katalikų Tarybos pirmininkas Jonas F. Brooke trims mėnesiams išvažiuoja į Europą patirt, kaip tenai katalikai veikia.

Dvi didelės dovanos Katalikų Universitetui. Šiomis dienomis Notre Dame, Ind. Universitetas gavo dvi dideles dovanas \$75,000.00 iš palikimo Rockefellerio ir \$500,000.00 nuo South Bend, Ind.

Amerikos Vyčiai rengiasi prie metinio Susisavijimo. San Francisco mieste Rugsėjo 14 d. bus metinis Amerikos Vyčių (K. of C.) susisavijimas. Susirinkimui prasi-
dės iškilmingomis pamaldomis Katedros bažnyčioje.

Katalikų Gydytojų Sąjunga Anglijoje. Prieš Europos karą Anglijoje buvo susitvėrus Gydytojų Sąjunga. Kas mėnu išleidžia laikraštį "The Gazette", skriamą išmintinai savo Draugijos nariams. Narių šiandien yra 257.

Popežiaus laiškas Airijos katalikams. Britų laikraščiai tankiai garsindavo papeikimą kovotojams už Airijos nepriklausomybę. Prisiminavo, kad Katalikų Bažnyčia peikia Airius Katalikus, kurie liuosybės troškta. Dabar Benediktas XV. prisiuntė Airijos katalikams palaiminimą ir \$50,000 Airijos pavargėliams.

Antro Vokietijos apaštalo 400 metų atminimas. Kardinalas Schulze Cologne antvskūpis išleido atsisaukimą į savo diecezijos katalikus ir primena apie palaimintą Petrą Canisius, kuris po šv. Bonifaciu skaitosi didžiausiu Vokietijos apaštalu. Jisai gimė 1521 metuose Nymwegen, kuris priklausė prie diecezijos Cologne. Gimnazijos ir Universiteto mokslus užbaigė Cologne ir tenai įstojo į Jėzuitų vienuolyną. Palaimintas Petras Canisius savo raštais, pamokslais ir įstaigomis labai daug prisitarnavo atnaujinum katalikiškos dvasios Vokiečiuose, kuriuos visokiais budais gadino Luteris ir jo pasekėjai.

ŠV. PRANCIŠKUS ASSIZIETIS IR MUSŲ LAIKAI.

Dideliamė, nekatalikiškame Paryžiaus dienraštyje, "Le Temps" neseniausiai pasirodė straipsnis įžybaus Italijos politiko ir ekonomisto, p. Lingi Luzzati, straipsnis kaslink dabartinės ekonominės padėties Europoje ir kaslink nepaprastų skirtumų pinigų vertės. Jis prie galo straipsnio kalba: "Atsižūrint į dabartinę kritišką Europos padėtį ekonomisto akimis, tai Šv. Pranciškus Assizietis šiandien būtų daug daugiau naudingesnis pasauliui, negu mokytas ekonomijos profesorius, arba net delegatas į Tautų Lygą".

Stebėtinas dalykas! Luzzati yra, rodos, žydas ir štai, kur nukrypo jo domėsiai, kaipo Italijos ministerių pirmininkas 1910 m. P-as Luzzati pasiuotė Assizi'o miesto valdybai telegramą, kurioje pažymi šv. Pranciškiaus asmenį, kuris "geriau negu kas kitas įkunijo savo gyvenime ir bude augščiausią įstatą broliškų vienybės tarp visų sektų ir klasių musų valstybėje".

VIENUOLINIO GYVENIMO SLEPINYS.

(Pradžia ant pirmo "Laivo" puslapio).

džiams ir netikėliams. Vienuolių pasišventimų darbu ir malda, tiek daug žmonių Dievui ir Bažnyčiai užginsta. Jais pripildys dangus. Nėra tad ko stebėtis, kad nelaimėje buvusios tautos laimina vienuolius, jaisiais džiaugiasi ir su didele pagarba apie juos kalba. Net užsala ir netikintieji, kurių dar širdis nėra visiškai sugedusios, veizėdami į vienuolius jaučia pagarbos, kartais užsidega tikėjimu ir meile. Net atskalumams ir eretikams puola ir akis vienuolių rubas, rimtas užsilaikymas ir padorumas, bet ypatingai jų uolumas del žmonių dnušių išganymo. Kuklumas kitados budavo motery tyties dorybė. Dabar kuklumas moterims teliko tik vienuolijose.

Kas arti mato vienuolių darbą ir veikimą, tas pats pritarija naudoti, nesigali pagyrimo. Dažnai žmonės patys blogais keliais vaikščioja, bet nori, idant jų vaikai lankytų vienuolių mokyklas. Kartais protestonai siūncia savo vaikus į vienuolių mokyklas, nes jų naudingumas aiškiai matyti. Geri ir gražių draugijų yra pasauliye, bet jos nei viena negali prilygti vienuolijai. Pasauliui apšviotos ir labdarybės draugijos padaro labai daug naudos, bet jose tik mažą savo dalelę žmogus tepasvenčia. Vienuolijoje pasišvenčia visas. Tikta apjakę to nemato, nes pagal šv. Rašto žodžių: "tie, ko nors nežino, piktžodžianja" (šv. Judo ap. Gromata. 10).

Todėl tėvams ir giminėms reiktų džiaugties, kad jų vaikai stoja į vienuolijas ir nori Dievui pasišvesti, nes ir jiems bus didelė dvasios nauda.

Paraginimas stoti į Vienuolijas.

Iš to trumpo vienuolinio gyvenimo aprašymo galima matyti, kaip daug garbės jis atneša Dievui, daug naudos Bažnyčiai ir žmonijai. Vienuoliai gauna tankiai ant žemės gana pritari ti dangiškos linksmybės, o kas po mirėiai ir iš numirusių prisiškelus! Šv. Bernardas rašo apie vienuolius: "Gyvena skaisčiau, nusideda rečiau, pasikelia greičiau, kelianja atsargiau, gausiau gauna malonių rasos, išsiai ramiau, miršta su didesniu pasitikiėjimu, greičiau apšvalo ir didesnę gauna užmokesčių danguje". Šv. Laurinas Justinianis sako: "Pašaukimas į vienuolių gyvenimą, yra po krikštui didžiausia malonė, kurią Dievas gal dušiai suteikti". Šv. Magdalena de Paggi sako: "Vienuolių luomas yra trumpiasias, lengviausias ir tikriausias kelias į dangų."

Bet užtenka to, ką pats Išganytojas, V. Jėzus Kristus prižada, šimteriopą užmokesnį ir amžiną gyvenimą už viską, ką žmogus del Jo meilės apsis.

Tukstančiai jaunomenės iš visų tautų įstoja į vienuolijas. Vienų Jėzuitų yra daugiau negu šešiolika tukstančių padarusių įžadus ir apie 4,000 dar tebeinančių mokslus arba scholastikų. Apie tiek pat yra Krikščioniškų Mokyklų Brolių, Benediktinų, Dominikonų, Kapucinų, Pranciškonų. Kitų yra po keletą tukstančių. Visų vyriškių ir moteriškų vienuolių katalikių Bažnyčioje yra apie 300 tukstančių asmenų. Musų Lietuvių tauta yra tuo žvilgsniu pasilikusi užpakalyje kitų Europos tautų, bet ne savo kaltybe. Nuožni Rusų valdžia uždarė Lietuvoje visus vienuolynus, todėl Lietuviai tiktai užruožė galėdavo įstoti į vienuolijas. Dabar jau išnyko klintys Lietuvoje, Amerikoje jų niekad nebuvo. Mergaitės, jausdamos Dievo balsą, šaukanti pri tobuliesnio ir prakilnesnio gyvenimo gali įstoti į Seserų Kazimieriečių vienuolija, čia Amerikoje ir Lietuvoje, o vaikinai į Brolių Marijonų kongregaciją Chicagoje Amerikoje ir Mariampolėje (Lietuvoje). Kas tik girdžiate tą Dievo balsą, paklausykite ir neatidėliodami stokite, kur ką Dievas šaukia. O geriausias Dievas išpildys savo prižadėjimus.

Tikėjimo šmeizikai gana tankiai kalba, kai kada ir nedoras knygas rašo apie vienuolių slepinis arba paslaptis. Visi tie plepalai sugedusiu žmonių skleidžiamai, kad kitus gadintų, patinka tik tiems, kurie jau sugedę yra arba pradeda gesti. Iš tiesų-gi vienuolių gyvenime yra du slepinii. Pirmas slepinys, kad žmogus pasislepia į vienuolyno tylų gyvenimą, kad nerastų tie, kurie vilioja prie pavojingų linksmybių. Antras yra tas, kad atsižadėjimo ir pasišventimo gyvenimas vienuolyne yra laimingas ir ramus. Šitą antrąjį slepinį vienuolijos visai neslepia nuo pasaulio, da-gi priešingai, plačiai skelbia, bet Dievas nuo nepasauktųjų tą tiesą paslepia taip kad girdėdami negirdi, matydami nemato, klausydami ir veizėdami nesupranta.

Šitas straipsnis išdėjo vienuolinio gyvenimo gerumą ir naudą įstojantiems ir visiems žmonėms, bet šitas straipsnis nesako, kad visi turėtų tapti vienoliais. Ne! Yra ir kitų gerų bet naudingų luomų. Prieš dvidešimt savo amžio metus, kiekvienas žmogus turėtų iširti save ir išsirinkti Dievo skirtąjį luomą: ar moterystę, ar kunigystę ar vienuoliją. Nelaimingi kurie į ne savo luomą veržiasi. Nuodėmklausis per išpažintį gali geriausiai patirti kokis luomas kam Dievo skirtas.

DANGAUS KIBIRKSTYS.

Žmogus tikrai myli Dievą šviečia kai žibanti žvaigždė ir patraukia kitus prie savęs spinduliais savo dorybių. Nekaltas ir ramus žmogus turi nepaprastą įjeją dieviškos malonės, su kuria gali pelnyti daugel dušių.

Aš esu viena iš tų avelių, kurias Jėzus myli. Taigi kaip aš turiu afsakyti Jo meilei? Pirmą aš nužemintai klausysiu Jo balso ir ištikimai seksiu Jį. Antra, aš imsiu Jo rūpesčių dalį. Juk jis nori, kad visos jo avijos avelės būtų išganytos.

Jis Gavo Katalikę Pacią.

Angliškai parašė kun. Aleksander. (Tęsinys).

Tokių atsitikimų gana daug pasitaiko. Geri katalikai tėvai, išleisdę sūnų į kunigus, nemorėjo, kad dukterė už protestanto nežiurinėio nei savo religijos. Tuotai pa mergina nepaisė nieko, tik savo širdies. Tėvai nei klausyti nenorėjo dukters. Bepig, kad daugiau būtų tėvų taip, brangiančių savo tikėjimą. Bet šioje ašary pakalnėje reikia kartais pažiūrėti taip-gi ir į vaikų širdį, nors ji neklausė proto. Sūnų nesuprasdami, savo jausimų nesuvaldydami (jaujęsi sutarė, išbėgo ir susižiedojo viešbutyje svetimame mieste. Sūnku apsakyti, ką perkentėjo giminės perskaitę laikraščiuose, kad jau po vestuvių. Geras dukters auginimas išango kreivai. Jis jau davė įjejos brangiojo jaunikaieio meile paskaityti augščiau už savo gyvenimą.

Priežodis sako, kad kartais iš blogo išdygsta gerumas. Onutė apsigyveno su savo vyro giminėmis. Ji tik viena tebuvo katalikė, bet ji apsejo taip, kad visi gerbė ją ir jos tikėjimą.

Gimė pirmasis sunelis. Vyro sveikata nežinia delko emė eiti silpnyn. Gydytojai jį pasiuntė į vakarų tyrus laukus. Jis sugrižo truputį stipresnis. Gimė du vaikučiai, bet judviejų tėvo sveikata vėl dar labiau susilpnėjo. Mažai buvo iš ko antrusyk keliauti į geruosius orus, bet Onelė išsiuntė Arturą, pasilikdama su vaikučiais ir sunkiai dirbdama, kad būtų iš ko išlaikyti vyrą, vaikelius ir save. Po kelių mėnesių parėjo žinia, kad Arturo sveikata žymiai pasitaisė, kad jis sutarė su savo dėde apsigyventi Michigan'o giriose ir tereikėjo tik Onelėi apsigyventi tenai.

Jai buvo sunku, bet ji jautė, kad tai jos uždavinys. Nanyta, smarki metodistė, apsiėmė prižiūrėti du didesniuojų vaikelii. Ona pasėmusi į glėbį jauniansį mažytį kudiikį iškeliaivo į Michigano valstijos pakraščius, kur tebuvo tik neiškių civilizacijos ženklų. Jauna moteriškė matė, kad jai teks daug kentėti, bet ji apsiėmė, meldamosi mintimi, kad Dievas už tatau duotų jos vyrui pažinti Kristaus tikėjimo tiesą.

Giriose už trijų mylių nuo kaimo buvo iš strampų suręsta triobelė. Ten gyveno dėdė ir trys girininkai. Visi keturi gana šurpus, bet geros širdies darbininkai. Prie jų buvo ir Arturas. Tik jis nėjo geryn, o blōgyn. Per sienų plyšius pūsdavo vėjas, įnešdavo ir sniego, o atrėkėje vanduo aptekdavo ir rastus iš vidaus.

Ona buvo vienai viena moteriška tuose namuose ir viena katalikė. Jai teko visa namų ruoža ir sergančio paties prižiūrėjimas. Girininkai buvo malonūs, bet kaskart labiau reikėdavo ko nors viršaus prie malotumo. Žiema vis ejo smarkyn ir šaltyn. Visi triobos gyventojai susitelkė į vieną kambarį. Jame buvo ir kakalys ir virtuvė, ir stalas šeimynai valgyti, ir girininkų kedės, ir ligonis. Beveik kasdien jis ejo meikyn.

Už trijų mylių nuo tos vietos buvo maža bažnytėlė, į kurią kunigas atvažiuodavo sykį į mėnesį. Vargšėi moteriškei buvo skaudus tas gyvenimas. Kučioje jį sėdėjo nuludus ir pailsus mintydama apie savo svetur paliktus vaikelius, apie tėviškę ir apie tą, ko ji buvo netekusi. Ašaros veržė veržėsi į akis, bet ji nedavė joms išbirti. Jos vyras suvyniotas užklodėmis sėdėjo kresėje netoli ugnies, o jo sausas kosulys drėkė jai ausis. Ji greitai priejo prie Arturo.

— Onutė,—tarė jis ką tik girdimai.—Jug eisi ryto į bažnyčią?

— Taip, Arturėli! Jug žinai, kad ryto ir Kalėdos ir sekmadienis drauge.

— Kalėdos!—atsiduso ligonis.—Kalėdos, ir kokios Kalėdos tau. Onelė! Kaip man gaila, kad aš tave išviliojau iš tavo ramių namelių!

— Cit, Arturai! Kam pradėti niekus kalbėti? Kaip tu gali užduot mą širdį lyg nenorėdamas, kad aš čia bučiau. Nei viena vyra mylinčioji moteris, nei viena gera katalikė nepada rytų kaitą.

— O je! Nei viena gera katalikė. Tą gerai pasakei. Onutė, aš daug syk žiurėjau į tave. Jeigu yra ant žemės teisingo tikėjimo, tai tas yra teisingas, katras tave užaugino. Onelė, ryto'po pamaldų parvesk mą savo kunigą.

Ką tu sakai, Arturai!—paklausė visa nudžiugusi moteriškė.

Aš sakau ką mano žodžiai taria. Aš noriu pasikalbėti su jus kunigu. Jau nedaug laiko man tebeliko.

Ona vergdama pasilenkė prie savo vyro, bet jos širdyje buvo džiaugsmo ir dėkingumo.

Ant rytojous eidama į bažnyčią per skaudų vėją klampodama sniegą visu keliu dėkojo kudiikeliai Jėzui. Po pamaldų į girininkų bakužę atėjo ir kunigas. Jis buvo žmogus supratęs žmonių širdis. Arturo dvasioje nedaug užmetimų buvo telikę prieš katalikystę ir tuos pačius kunigas veikiai nugriebė šalyn. Ligonis priėmė krikštą linksmas ir dėkingas savo pašai.

— Aš dar sugrįšiu prieš Naujus Metus,—tarė kunigas.—Tada Tamata galėsi priimti pirmą Komuniją. Žmona išmokys ko reikia.

Ir ištiesu Ona mokino savo vyrą, o jis domėjosi geriau negu mažieji. Kunigas ir vėl atėjo, ir davė Šventą Komuniją. Kadangi ligonis buvo dar labiau nusilpnėjęs ir netolimoji mirtis buvo aiškiau numanu, todėl, paaiskinęs apie Paskutinį Patepimą, kunigas suteikė Arturui ir tą sakramentą.

Gelele. (Bus daugiau).

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Kaip reikia krikščityti kudiikį, jei negalima tikėtis jį nunešti gyvą iki kūnigo? **Kazimieras B.**

Atsakymas. Reikia išarti vardą ir saltant žodžius: "Aš tave krikščitu vardu Tėvo ir Sunaus ir Sventosios Dvasios", pili kudiikiui vandenį ant galvos. Tokis krikštavas yra tikras ir geras. Jei kas užmiršta pridėti vardą, tai krikštavas vistiek lieka geras. Patartina, kad tėvas nei motina nekrikščytų savo kudiiki, jei yra kitų žmonių. Mat yra gimimystė trūkdantioji moterystė tarp to-kas kudiiki krikščitio ir tarp kudiiki tėvo. Tėvai, jei jį pakrikščytų savo kudiiki, nevalia moterystę gyvatinti su kudiiki motina to, kol Bažnyčia nepasahina tosi gi minaiystės. Broliai ir seserys limošai gali krikščityti savo brolius, ka, jei jis silpnas ir yra mirties pavojus prieš nunešant pas kunigą.

Klausimas. Bedieviai sako, kad šv. Juozapas paėmęs Mariją jau nesėja ir trumpai po judviejų susižiedojo gimęs V. Jėzus. Pasakykit ar tai tiesa. **Kazimieras B.**

Atsakymas. Daug daigtų pripiepa bedieviai, bet ne taip dalykai buvo, kaip neįmanėliai pflauskia: Marija buvo vėte-kejiusi už Juozapą, kuris buvo iš Dovydo giminės. Nėra žinios, kiek laiko po ištekėjimo, bet yra žinia, kad į šešis mėnesius po angelo Gabrieliaus pasirodymo Zacharijai, tas pats angelas tapo nusistas pranėsti Marijai, jog iš jos gimis Dievo sunus. Marija stebėjosi, kaip gali tai būti, kada-gi su savo vyrą pildė skaistybę. Angelas atsakė, jog nereikės prarasti skaistybės, nes Dievo Sunus prasidės iš Sventosios Dvasios. Marija apsiėmė ir nuo to laiko patapo nesėia. Pirmuolinius tris mėnesius ji išbuvo pas Zachariją moteri (Elzbietai o. i. šešis mėnesius po sugrįžimo gavo keliauti į Bediejų ir ten pagimdė Jėzų.

Tą visą aprašė gydytojas Litukas, kuris vėliau tapo šventuoju ir garbinamas yra kaipo trečiaais Evangelistas. Skaityk šv. Liuko Evangeliją, perskyrimas I. eilės. 26. iki 56 ir 2 perskyrimas nuo pradžios iki 20 eilutei.

Klausimas. Jei-gu nevedęs su netekęsia be moterystės prasi-randa, paskui gailisi, ima moterystę ir padoriai gyvenę gerai miršta. Ar juodu turės skaistybės vainikų danguje. **"Naujieji" Kapčionas Mokus sako, kad visi turės, nepaisant su šliubu ar be šliubo gyvenę. (Klausima duodantis amuo p. Moky pavadinu tokiu žodžiu, kad mus nebedrįstam dėti spaudon, delto pavartojame garbingiausią vėliu kupčiaus titula. Red). **Kazimieras B.****

Atsakymas. Kas kitą yra skaistybės vainikas, kas kita dušios išganymas. Dušios išganyma gali gauti danguje kiekvienas atgaila darantis asntū: vyras, ar moteris, girtuoklis, žmogžudis, vagis, prasi-radėlis ir net tiesos plėvojuos.

Kas kita yra ypatinga garbė ir laimė tiems, kurie visą savo amžį išlaikė kunę skaistybę, arba tarp vadinama skaistybės vainiku. Šita kas syki prastoje, tai nei kokiomis atgailomis neatranda. Padoriai įstokėjusi nekaltai mergina neturi nei mažiausios nuodėmės, kuomet ji tampa motina. Ji gali tapti šventąja, bet skaistybės vainiko neturės. Tą vainiką pamkina ne vien tikta palijitvystės nuodėmė, bet taip-gi ir padorus moterystės pildymas. Skaistybės vainika gal turėti lygiai vyrai kaip ir merginos, nežiurint, kaip seni jie buvo mirdami. Tik reikia, kad nuo gimimo iki mirties nebūtų padarę moterystės, nei paleistuvystės veiksmo.

Klausimas. Kokiu budu spiritualistas padaro, kad medine ranka krutei. Vienoje svetainoje spiritualistas padave medine ranka publiškai apžiūrėti, kad ji yra tikrai medine. Pasakai jis pasikvietė iš publikos keturis vyrus, jiems liepė laikyti lentą, ant kurios padėjo medinę ranką, užgesino dangumą žiburii ir ranka emė šokinėti jam liepiant. **Segeris.**

Atsakymas. Kritiškas žiūrėtojas į šitą atsitikimą turėtų pirmiausiai pasistatyti klausima, ar ranka šokinėjo tikrai, ar tikta publiškai rodėsi, kad ranka šokinėjo.

Galimas daigtas, kad ji šokinėjo be matomos priežasties. Visose medicose rapkose buva geležinių ar plieninių spykštų tynų. Tie jaučia magnitą. Reikėjo fikta paslėpti kur nors ties laikomąja lenta stiprų magnitą ir su juo galima buvo padaryti gana keistų sokių. Kad išpuis pasidarytų didesnis, galima buvo netolimas dalis paslėpti medžio vidurije.

Tečiaus man rodosi, kad aprašytame atsitikime ranka nešokinėjo, o tik publiškai susidarė išpuzdio, buv j šokinėja. Stiprus iptonozuotojai kartais užipnotizuoja visą svetainę. Tada visiems rodosi ko nėra. Tik labai retai pasitaiko tokių stiprų iptonozuotojų.

Trečiaias galimas budas yra šviesų kombinaclja. Prietaisais seje svetaiņeje leidžiant nevienokių spindulius ant tam tikroje vietoje padėto daigto galima sudaryti išpuzdio, buk tust daigtas šokinėja.

Nėharvus minėtoje svetaiņeje, negalima pasakyti, kokį buvė da pavartėjo moniinkas. Jis galėjo pavartoti visus tris, arba iš jų dalių sudaryti vieną mašiną. Galėjo pavartoti ir kokį kitą ta priemonę. Mes netiriamė tuos keturis vyrus, kad jie būvom sishare su juo prigaūti publika, bet kartais buva ir tokių asvistikimų. Nebatome reikalo spelioti, buk piktėji dvasia buvė ši prie to.

Kun. P. Bucys.